

Anneine prve godine

Anne Frank rođena je u njemačkom gradu Frankfurtu na Majni 1929. Njezina sestra Margot bila je tri godine starija od nje. Nezaposlenost je bila visoka, a siromaštvo teško u Njemačkoj, a to je razdoblje u kojem je Adolf Hitler i njegova stranka stjecali sve više pristaša. Hitler je mrzio Židove i krivio ih za probleme u zemlji. Iskoristio je široko rasprostranjene antisemitske osjećaje u Njemačkoj. Mržnja prema Židovima i loša ekonomska situacija natjerali su roditelje Anne Frank, Otta i Edith Frank, da odluče preseliti se u Amsterdam. Ondje je Otto osnovao tvrtku koja se bavila trgovinom pektinom, sredstvom za želiranje pri izradi džemova.

Nacistička Njemačka napada Nizozemsku

Ubrzo se Anne u Nizozemskoj osjećala kao kod kuće. Naučila je jezik, stekla nove prijatelje i išla u nizozemsku školu u blizini svoje kuće. Njezin je otac naporno radio kako bi pokrenuo svoj posao, ali nije bilo lako. Otto je također pokušao osnovati tvrtku u Engleskoj, ali je plan propao. Stvari su krenule na bolje kada je osim pektina počeo prodavati i bilje i začine. 1. rujna 1939., kada je Anne imala 10 godina, nacistička Njemačka napala je Poljsku i tako je započeo Drugi svjetski rat. Nedugo zatim, 10. svibnja 1940., nacisti su napali i Nizozemsku. Pet dana kasnije, nizozemska vojska se predala. Polako, ali sigurno, nacisti su uvodili sve više zakona i propisa koji su otežavali živote Židova. Na primjer, Židovi više nisu mogli posjećivati parkove, kina ili nežidovske trgovine. Pravila su značila da je sve više i više mjesta postalo zabranjeno za Anne. Njezin je otac izgubio tvrtku jer Židovima više nije bilo dopušteno voditi vlastiti posao. Sva židovska djeca, uključujući Anne, morala su ići u zasebne židovske škole.

Merwedeplein, Amsterdam,
mjesto gdje je živjela obitelj
Frank.

<https://www.annefrank.org/en/anne-frank/who-was-anne-frank/>

Anne u posljednjoj godini osnovne Montessori škole, 1940.

<https://www.annefrank.org/en/anne-frank/who-was-anne->

Anne se mora skrivati u tajnom skloništu.

Nacisti su otišli dalje, korak po korak. U svibnju 1942. Židovi (iznad šest godina starosti) su morali početi nositi Davidovu zvijezdu na odjeći i kružile su glasine da će svi Židovi morati napustiti Nizozemsku. U proljeće 1942. Annein otac počeo je opremiti sklonište u aneksu (nadodanom dijelu) svoje poslovne zgrade na adresi Prinsengracht 263. Pomogli su mu bivši kolege. Kad je Margot 5. srpnja 1942. dobila poziv da se javi u takozvani „radni logor“ u nacističkoj Njemačkoj, njezini su roditelji bili sumnjičavi. Nisu vjerovali da se poziv odnosi na posao i odlučili su se sljedeći dan sakriti kako bi izbjegli progon. Ubrzo im se pridružilo još četvero ljudi. Sklonište je bilo tijesno. Anne je morala šutjeti i često se bojala.

Poslovne prostorije Otta Franka, Prinsengracht 263, oko 1947.

<https://chat.openai.com/c/b968ef66-e75f-4615-b761-50894b2d5d40>

Anne vodi dnevnik.

Na njezin trinaesti rođendan, neposredno prije nego što su se sakrili, Anne je dobila dnevnik. Tijekom dvije godine skrivanja Anne je pisala o događajima u tajnom skloništu, ali i o svojim osjećajima i mislima. Osim toga, pisala je kratke priče, počela s romanom i prepisivala odlomke iz knjiga koje je čitala u svoju *Knjigu lijepih rečenica*. Pisanje joj je pomoglo da krati vrijeme. Kad je ministar obrazovanja nizozemske vlade u Engleskoj apelirao na *Radio Orange* da se čuvaju ratni dnevnici i dokumenti, Anne je bila nadahnuta da prepíše svoje pojedinačne dnevnike u jednu tekuću priču pod naslovom *Tajno sklonište*.

Dnevnik koji Anne dobiva za svoj 13. rođendan.

<https://www.annefrank.org/en/anne-frank/who-was-anne-frank/>

Sklonište je otkriveno

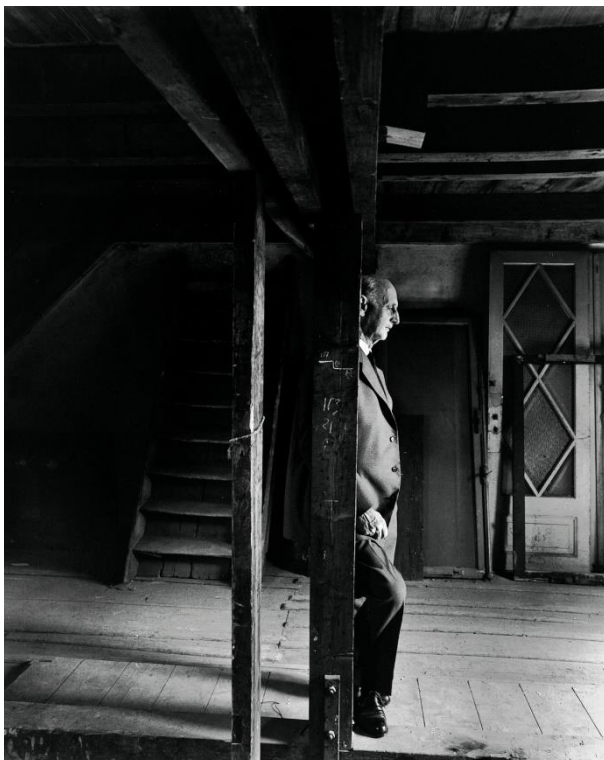
Anne je počela prepravljati svoj dnevnik, ali prije nego što je završila, ona i ostale osobe koje su se skrivale otkrivene su i uhićene od strane policajaca 4. kolovoza 1944. Policija je također uhitila dvojicu pomagača. Do danas ne znamo razlog policijske racije. Unatoč raciji, dio Anneinog pisanja je sačuvan: dva druga pomagača uzeli su dokumente prije nego što je tajno sklonište ispražnjeno po nalogu nacista.

Anne je deportirana u Auschwitz

Posredstvom ureda Njemačke sigurnosne policije, zatvora u Amsterdamu i tranzitnog logora Westerbork (Nizozemska), ljudi iz tajnog skloništa su prebačeni na transport prema koncentracijskom logoru i logoru za ubijanje, Auschwitz-Birkenau (Poljska). Putovanje vlakom trajalo je tri dana, tijekom kojih su Anne i preko tisuću drugih bili natrpani u stočnim vagonima. Bilo je malo hrane i vode, te samo bačva za toaletu. Po dolasku u Auschwitz, nacistički liječnici provjeravali su tko će i tko neće biti sposoban obavljati težak prisilan rad. Oko 350 ljudi s Anneinog transporta odmah su odvedeni u plinske komore i ubijeni. Anne, Margot i njihova majka poslani su u radni logor za žene. Otto je završio u logoru za muškarce.

Anne umire od iscrpljenosti u Bergen-Belsenu

U početku studenog 1944., Anne je ponovno deportirana. Odvedena je u koncentracijski logor Bergen-Belsen (Njemačka) zajedno s Margot. Njihovi roditelji ostali su u Auschwitzu. Uvjeti u Bergen-Belsenu bili su također užasni. Nedostajalo je hrane, bilo je hladno, mokro i širile su se zarazne bolesti. Anne i Margot su oboljele od tifusa. U veljači 1945. obje su umrle od posljedica bolesti, prvo Margot, a zatim Anne. Otac Anne, Otto, bio je jedini preživjeli iz skrovišta tokom rata. Oslobodili su ga Rusi iz Auschwitza, a tokom dugog putovanja natrag u Nizozemsku saznao je da mu je supruga Edith umrla. Jednom kad je stigao u Nizozemsku, saznao je da ni Anne ni Margot više nisu žive.

Otto Frank u potkrovlju Skrivenog skloništa, nekoliko sati prije službenog otvaranja Kuće Anne Frank 3. svibnja 1960.

<https://www.annefrank.org/en/anne-frank/who-was-anne->

Dnevnik Anne Frank postaje svjetski poznat

Anneino pisanje duboko je impresioniralo Otta. Pročitao je da je Anne željela postati spisateljica ili novinarka te da je namjeravala objaviti svoje priče o životu u tajnom skloništu. Prijatelji su uvjerali Otta da objavi dnevnik, i u lipnju 1947. tiskano je 3.000 primjeraka *Het Achterhuis (Tajno sklonište)*. No, to nije bilo sve: knjiga je kasnije prevedena na otprilike 70 jezika i prilagođena za kazalište i film. Ljudi diljem svijeta upoznali su priču Anne, a 1960. skrovište je postalo muzej: Kuća Anne Frank. Do svoje smrti 1980., Otto je ostao blisko povezan s Kućom Anne Frank i muzejom: nadao se da će čitatelji dnevnika postati svjesni opasnosti diskriminacije, rasizma i mržnje prema Židovima.